

Luna Zegers verloor haar familie

‘Als ik zing voel ik me **sterk**’

Als Luna Zegers maakt Lonneke Zegers (41) nu furore als zangeres in de flamencowereld. Vorig jaar studeerde ze als eerste niet-Spaanse af in flamencozaang aan het conservatorium van Barcelona. ‘Mijn teksten gaan over het verlies van mijn familie, maar ook over de levensvreugde die ik daarna weer heb teruggevonden.’

Toen ik werd gegrepen door de flamenco ver- stond ik nog helemaal geen Spaans. Ik was op reis in India en hoorde daar de rauwe oerkreet van Camarón de la Isla, een van de beroemdste flamencozaang, uit de speakers klinken. Ik dacht: die persoon verwoordt precies hoe ik me voel. Flamenco is een mengeling van klaagzang en uitbundige vrolijkheid en is bij uitstek een manier om ellende te bezingen. Als ik niet mijn hele familie was verloren, denk ik niet dat ik bij de flamenco was uitgekomen. Ik zocht naar een uitingsvorm voor mijn diepzittende verdriet en die

muziek sloot daar naadloos bij aan. Vorig jaar ben ik in Barcelona als allereerste niet-Spaanse afgestudeerd als flamenco-zangeres aan het conservatorium van Catalunya. Aan mijn jeugd bewaar ik veel mooie herinneringen. Toen mijn zus Marieke en ik nog klein waren, gingen we regelmatig naar het strand met z'n allen. Ik herinner me nog dat mijn vader en moeder dan altijd hand in hand liepen. Dat vond ik zo mooi om te zien. Mijn ouders hielden veel van elkaar. Ik prijs me gelukkig dat ik uit zo'n warm Brabants gezin kom. Toen mijn vader ziek werd was ik tien. Hij had een zeldzame hersenaandoening die op Alzheimer lijkt, het syndroom van

Gerstmann-Sträussler-Scheinker. De eerste jaren merkten we nauwelijks dat hij achteruitging. Pas na vijf jaar waren er zo veel mentale en fysieke functies uitgevallen dat hij moest stoppen met werken. Mijn moeder wilde hem thuis blijven verplegen, maar dat werd uiteindelijk te zwaar. De laatste twee jaar woonde hij in een verzorgingstehuis. Ik was negentien toen hij overleed. Mijn verdriet en frustratie heb ik in die periode deels kunnen afreageren in het punkbandje waarin ik zong. Ik was veel met muziek bezig. Dat was een fijne uitlaatklep. Verder probeerde ik zo goed en kwaad als het kon mijn vwo-diploma te halen. Mijn zus had het natuurlijk ook zwaar. Kort na mijn vaders uitvaart kreeg zij psychische klachten. De artsen dachten eerst dat het met haar rouwproces te maken had. Ze kreeg oriëntatieproblemen en angststoornissen. Al snel bleek dat ze dezelfde aandoening had als mijn vader. De aftakeling bij Marieke ging alleen veel sneller. Na twee jaar overleed ze. Ze was pas drieëntwintig. 'Het was niet te bevatten. Mijn moeder en ik waren alleen maar bezig met overleven. Inmiddels was ik na ar Amsterdam verhuisd voor mijn studie politicologie. In de weekends ging ik naar mijn moeder. Dan zaten we 's avonds met zijn tweeën met een wijntje op de bank en voerden urenlange gesprekken. We hadden een heel hechte band. Ondertussen ging het echte leven verder, maar daar had ik eigenlijk geen connectie mee. Een studentenleven, leuke dingen doen en genieten? Dat was bij mij totaal niet aan de orde. Ik had wel vrienden, maar in mijn beleving was alles dof. Alsof er een gigantische wollen deken over alles heen lag. Vreugde kende ik niet.

Het precieze moment waarop ik hoorde dat mijn moeder baarmoederhalskanker had, kan ik me niet eens voor de geest halen. Ze overleed drieënhalve jaar later. Ik was vijftientwintig en had in zes jaar tijd mijn hele familie zien versterven. Ik was murw geslagen. Ik liep rond met zelfmoordgedachten. Ik was niet bang voor de dood, want het was voor mij inmiddels een vertrouwd thema. Maar ik heb nooit een poging gedaan.'

Auditie

'Tien dagen voor mijn moeders overlijden heb ik haar nog verteld dat ik in plaats van politicologie overwoog om auditie te gaan doen voor het conservatorium. Ik was altijd met muziek bezig gebleven en had jazz-zangles, maar betwijfelde of het conservatorium haalbaar voor mij was. Na mijn moeders dood dacht ik: niks in het leven maakt nog iets uit, wat heb ik nog te verliezen! Ik deed auditie en werd aangenomen. Mentaal ging het slecht met me. Ik werd steeds neurotischer. Eens in de week sprak ik met een psycholoog. Dan liep ik helemaal leeg. Dat gebeurde ook op het conservatorium: als ik tijdens de les maar

een noot begon te zingen, barstte ik in tranen uit. Op een gegeven moment ging het gewoon niet meer. Ik ging fulltime in therapie. Anderhalf jaar lang, vijf dagen per week. Daar heb ik ongelooflijk veel aan gehad. De eerste helft van die periode was het een kwestie van sluisen openzetten en de tsunami van verdriet en tranen toelaten. Daarna begon ik me heel langzaam beter te voelen. Ik weet nog dat ik op een dag thuiskwam van therapie en bij de voordeur mijn oog op de stokrozen viel die buiten in bloei stonden. Ik dacht: jeetje wat is dat prachtig! De intensiteit van die kleur rood drong ineens tot me door. Voor mijn gevoel had ik zo lang in grijstinten geleefd dat ik hevig ontroerd raakte. Dat was het punt waarop ik begon in te zien dat er ook mooie dingen in het leven zijn.'

Unieke prestatie

'Na de therapieperiode moest ik een half jaar overbruggen voor ik verder kon met mijn conservatoriumopleiding; ik besloot te gaan reizen. In Bangalore heb ik een paar maanden Zuid-Indiase zang gestudeerd. Via bevriende muzikanten kwam ik daar in aanraking met flamenco. Ik had direct zo'n grote klik met die muziek dat ik ter plekke een vlucht naar Sevilla heb geboekt en drie maanden flamencolessen heb gevolgd. Nadat ik in Nederland het conservatorium heb afgemaakt, wilde ik terug naar Spanje om verder te leren. Met succes. Vorig jaar juni heb ik op het conservatorium van Barcelona - als eerste buitenlandse ooit - de opleiding tot flamencozangeres afgerond. Daar heb ik zo veel bijzondere reacties op gehad dat ik me steeds meer begin te realiseren hoe uniek het is. Ik ben afgestudeerd met volledig eigen teksten en muziek. Dat

'Ik was niet bang voor de dood, het was voor mij inmiddels een vertrouwd thema'

heeft ook nog nooit iemand gedaan. Mijn teksten gaan over mijn leven, over het verlies van mijn familie, maar ook over de levensvreugde die ik daarna weer heb teruggevonden. Ik hoop later dit jaar mijn eerste album uit te brengen en ook in Nederland een theatertournee te kunnen doen. Roem of rijkdom interesseert me niets. Ik wil vooral mijn verhalen vertellen en hopelijk kan ik met mijn muziek anderen een hart onder de riem steken. Zingen vind ik het allerfijnste wat er is. Ik kan zelfs genieten van over iets verdrietigs zingen. Ook dat hoort bij het leven. Als ik zing voel ik me sterk en krachtig en dat is wat ik uiteindelijk met de flamenco wil overbrengen. Daarbij vind ik het ontzettend fijn dat ik met mijn verhalen de herinneringen aan mijn ouders en mijn zus levendig kan houden.'

Zien? **Bekijk de uitzending van De Reünie van 10 april 2016 op spoorloos.kro-ncrv.nl/afleveringen**

TEKST: ERNEST MARX. BEELD: ALDO CHACÓN EN TANYA LARA.